

Men da der i det sjællandske Selskabs Bestyrelse var en stor Stemning for at lade en Bane til Frederiksfund udgaa fra Frederiksberg, og altsaa betjene et endnu større Opland ved en Jernbanelinie, benyttede Regjeringen en Oplysning om dette Punkt til at foreslaa, at den vilde søge Rigsdagens Samtykke til at flytte den givne Begunstigelse af 4 Mars Forlængelse af Fristen fra Linien mellem Frederiksfund og Hellerup — for at jeg skal rævne en bestemt Station — til en Linie mellem Frederiksfund og Frederiksberg. Dette er Sagens nøgne Sammenhæng. Hvis nu ærede Medlemmer ikke skulde finde det rimeligt og rigtigt at staffe det Opland, der vil nyde godt af en Linie fra Frederiksberg til Frederiksfund, dette Gode imod denne Fireaars Forlængelse, som man vel at mærke en Gang har tilknaet for en Linie mellem Hellerup og Frederiksfund, saa vil jeg ubetinget raade til at negte det. Der er nemlig stor Dissens om denne Sag, og Selskabet vilde være omtrent lige glad. Der gives da Koncession paa en Linie mellem Lillerød og Frederiksfund, og dermed er den Sag ude. Der har ikke været Spørgsmaal om en Begunstigelse for Selskabet. Nei, man har bedet Rigsdagen om at staffe de lokale Interesser, som det ærede Medlem saa varmt tager Ordet for, en bedre Linie for den omhandlede Del af Landet mellem Vestbanen og Nordbanen. Dette beider man De Herrer om at medvirke til, ikke ved at gjøre en ny Indrømmelse, men ved at lade den Begunstigelse, som De en Gang have ydet Linien Hellerup—Frederiksfund, blive flyttet til Linien Frederiksberg—Frederiksfund. Saaledes er den nøgne Sammenhæng, og jeg tror, at Regjeringen vilde have handlet meget ilde, hvis den ikke havde søgt her at komme de lokale Interesser imøde. Der kom dernæst fra det ærede Medlem en Behreidelse, som gik ud paa, at Regjeringen havde villet gaa ind paa at give Selskabet Tilladelse til at staffe sig Penge ved et Prioritetslaan i Stedet for ved en Forpølse af Aktiekapitalen. Jeg veed ikke, om det ærede Thing forstaa denne Opgjørelse; jeg forstaa den ikke. En Ting er mig imidlertid ganske klar, og det er, at Prioritetslaanet indløser Staten for Laanets Paalydende, men da der blev Tale om Prioritetslaan efter Kurs, saa var jeg ikke mere med; jeg veed ikke, om De Herrer vare det. Men vist er det, at den for Staten billigste Maade, hvorpaa Selskabet kan staffe sig Penge til sine Jernbaneanlæg, er ved Prioritetslaan; thi det er givet, at disse aldrig komme til at staa over pari, medens Selskabets Aktier staa over pari. Der blev der-

næst gjort en Bemærkning til Lovforslagets § 7. Det var atter en Begunstigelse, som Regjeringen skulde ville staffe Selskabet, idet Regjeringen beider om Bemyndigelse til, at den ved Lov af 16de April 1873 om Tilveiebringelsen af en Dampfægeforbindelse mellem Sjælland og Sverrig fastsatte Frist, inden hvilken de i Loven ommeldte Anlæg senest skulde være aadnede for Benyttelse, forandres til 3 Aar efter Koncessionens Udfærdigelse. Det ærede Medlem gik naturligvis ud fra, at det var Selskabet, der ønskede en saadan Koncession, men jeg kan berolige ham med, at der ikke har været Tale derom, og at Selskabet ikke vilde have en saadan Koncession, om den ogsaa blev tilbudt det. Det er altsaa langt fra, at der her indeholdes Noget, som er en Begunstigelse for Selskabet. Sagen er ganske simpelt den, at da det efter min Mening vilde være urimeligt at søge denne Frist udvidet ved en selvstændig Lov, og der i nærværende Lovforslag var Tale om Anlæg, som fra de sjællandske Baner kunde føres ned til Havne, fandt jeg det rigtigst i dette Lovforslag at søge Bemyndigelse til at tilstaa denne, som det syntes, ret naturlige Forlængelse, for ikke at skulle fremlægge et særligt Lovforslag om en saa ubetydelig Ting, og sætte Rigsdagen i den ubehagelige Nødvendighed at skulle drøfte et saadant Lovforslag gennem 3 Behandlinger, med hvad dertil hører. Der blev endvidere gjort en Indvending imod, at Regjeringen havde modfat sig Anlægget af en Bane ud af Østerport, over Vedbæk til Frederiksfund. Jeg tror, at denne Indvending var af den Art, at det ærede Medlem ganske vist ikke vilde fremkomme dermed, naar han havde kjendt Grundene, hvorfor Andragendet om et saadant Anlæg er afflaet. Der findes nemlig en Lov, hvorefter der er givet det sjællandske Jernbaneselskab en Eneret. Nu kunne jeg og det ærede Medlem og, hvem der vil, være enige eller uenige om, hvorvidt man i sin Tid burde have givet Selskabet Eneret paa at gaa ned til Dyrehaven — thi det er naturligvis det omkostningsløse Punkt — men een Ting er givet, nemlig, at er der først ved Lov givet en Privatmand — enten det er en juridisk Person eller en fysisk Person, er jo aldeles ligegyldigt — en Ret, saa er det Regjeringens og Enhvers Pligt at respektere gjældende Love. Dette er Grunden, hvorfor man negtede at give en saadan Koncession, og den vil blive negtet, saalænge der er Nogen, der er overbevist om, at det er Lovens Mening, hvad der af mig her er udtalt som denne, hvilket er fastholdt af Indrengsministeriet, saa ofte dette Spørgsmaal har været bragt paa